

Prințesa Martha Bibescu: scrierea doliului între teama de uitare și patologie

Opera creată de Prințesa Martha Bibescu este bogată și variată, în termeni de teme și genuri literare prin care ea alege să comunice cititorilor gândurile sale cele mai intime. Teren al contrastelor, creația sa literară dezvăluie o personalitate cu multiple vocații și o evoluție cu diferite direcții. Pentru Prințesa Martha Bibescu memoria pare a fi nu numai un remediu împotriva uitării, dar, de asemenea, principala sursă de creație, pentru că opera ei se naște din experiența directă, iar ficțiunea este construită în legătură cu aceasta din urmă, ca o extensie. Și, putem afirma că pentru scriitoare aventura memoriei este, în definitiv, aventura de a scrie, fiind în cea mai mare parte un act creativ, deoarece aceasta poate inventa noi forme de exprimare, lumi noi și realități noi.

Dorința sa de confesiune își găsește sensul în creația literară și, astfel, producerea textului capătă aspectul de catharsis datorită puterii de a scoate la suprafață suferința care agită sufletul. Acesta este motivul pentru care scriitoarea își găsește eliberarea în actul scriptural și încetează să mai fie bântuită de eșecurile din trecut.

În încercarea de a controla durerea, suferința și grijile, Prințesa Martha Bibescu vrea, în același timp, să le permită cititorilor săi să o cunoască cu adevărat. Punând experiențele sale la dispoziția publicului ea vrea să le universalizeze. Creația ei literară ne arată modul în care, folosindu-se de actul scriptural, ea încearcă să lupte împotriva singurătății, a morții și a uitării, care ne sunt comune tuturor.

Prințesa Martha Bibescu a fost iremediabil marcată de moartea fratelui ei, eveniment care devine o permanență în romanul *Le Perroquet Vert* și capătă o dimensiune decisivă pentru modul în care ea percepe existența umană. Printr-un efort al imaginației, ea creează cu resurse proprii o reprezentare personală a vieții, a timpului, a dragostei și familiei. Imaginația și ficțiunea joacă în această lucrare rolul dificil de a încerca să corecteze vina, de a vindeca suferința, de a transforma realitatea și a pune lucrurile într-o ordine dorită. De-a lungul firului narativ al romanului, scriitoarea pare înconjurată de un sentiment constant de doliu, trecând chiar prin momente de doliu succesive.